

Kedves karácsonyt váró és új évezredre készülő Testvérek!

„Azokban a napokban pedig eljőve Keresztelő János, a ki prédikál vala Júdea pusztájában. És ezt mondja vala: Térjetek meg, mert elközelített a mennyeknek országa. Mert ez az, a kiről Ésaiás próféta szólott, ezt mondván: Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, és egyengessétek meg az ő ösvényeit. Ennek a Jánosnak a ruhája pedig teveszőrből vala, és bőrvö vala a dereka körül, esesége pedig sáska és erdei méz. Ekkor kiméne ő hozzá Jeruzsálem és az egész Júdea és a Jordánnak egész környéke. És megkeresztelkednek vala ő általa a Jordán vizében”

Hagyományosan, körlevelünkkel szólítlak meg. Egy olyan Igével, mely tükrözi, hogy annakidején Izráel népe mennyire várta Krisztusát. Az európai ember is így várna, ha látná az igazságot. Ha egyszer megérezné a lélek, hogy neki élet-halál kérdése az, hogy vajon Krisztus tud-e róla. Meghallaná-e a szöveget: „elközelített a mennyeknek országa”?

Keresztelő Jánosra utalok, mint örök álmát alvó, de mégis karácsonyt váró keresztyén várakozásunk mintaképeként. Ótestamentumi prófétaként indult el és Krisztus tanítványaként érkezett meg. Erről az összekötő kapocsról már Ésaiás próféta is szólt: kiáltó szó lesz a pusztában. Júdea pusztája a világ egyik legfélelmetesebb hegyvidéke, a Jordán folyó és a Holt tenger közötti pusztaság, ahol először szólt Keresztelő János. Hegyek és kopár sziklák halmaza. Csak a kőválygó saskeselyűk zavarják meg néha a halálos csendet. A suttogás, meg csendes beszéd nem ér itt semmit. Még a kiáltással is nehéz elérni a másikat. A hegyoldal pedig visszaveri a kiáltást. Segítségért kiáltani egyrészt azt jelenti, hogy senki sem hallja meg, s ha mégis, akkor sem tudná, hogy honnan jön a segítségkérő sikoly.

Ebben a környezetben kellett Keresztelő Jánosnak kiáltó szóvá lennie. A róla szóló prófécia szó szerint teljességgel be! Keresztelő Jánosban nincs sem gőg, sem elbizakodottság. Nem értékeli túl önmagát. Tudja, hogy csak eszköz Isten kezében. Jézust nagyobbak tartja magánál. amikor azt mondja: „Annak növekedni kell, nekem pedig alászállanom”.

Vajon európai szétszórtságunk - társadalmunk nem hasonló-e Júdea pusztájához? A hívő lélek ma ugyanígy kiált, ha életében érvényesíteni akarja az evangéliumot. Túl kell kiáltania a világ lármáját, mert különben hangja elvész, próbálkozása hiábavaló marad. Látjuk az elénk meredő nehézségeket, csak hogy feladatunk ettől még nem nyer megoldást.

A szétszórtságunkban - a mi európai nagy pusztánkban, még is arra tanít Igénk, hogy induljunk el. Legyünk kiáltó szóvá! A prófécia bizonyosan szól: vigasztaljátok a népemet, készítsétek az Úrnak útját! Az utat mindenek előtt a saját szívünkhöz kell elkészítenünk. Ahogyan a Jordán mentén élő emberek az esős időszakban ártok ástak, hogy amikor az életet adó víz kiönt, eljusson a kerteskéjükbe, úgy kell az evangélium útját egyengetni saját életünkhöz, a családukhöz és gyülekezetünkhöz. Ne azt várjuk az emberiségtől, hogy megértsen. Nékünk kell az életünket arra vinnünk, amerre Jézus megy. Kézfogásnyi, suttogásnyi közelségbe kell jutnunk Hozzá és egymáshoz. Életünk felmagasztaltatása, amikor anyanyelvi imádságunkban egymással közösségbe Krisztus ügvel minket és közeledik hozzánk.

Tekintsünk hát fel és lássuk meg, hogy már itt van. Velünk van, hogy megmutassa arcát és hallassa szavát: Jöjjetek mindnyájan hozzám! Mindannyiunk életéből való ez a kép! A Jézus szerinti széles út telve van ma is. Azok közé kell odakiáltani: Térjetek meg! Lélek, amely úton megy, a halál útja! Jöjj vissza, míg nem késő! Keresztelő János kiáltása nem hangzott el hiába. Ez a megtérésre hívás egyes lelkekbe, mint nyílvessző fűrődött bele. Magukra döbrentek, magukba roskadtak sokan. Ezek voltak azok, akik Jánoshoz fordultak, akik vallást tettek bűneikről. János ezeket megkeresztelte úgy, hogy az élő vízbe, a Jordán hullámaiba merítette őket. Az ő-ember eltűnt a hullámokban. De kiemelkedett a megújult lélek. Az, aki alkalmas arra, hogy odaálljon a Messiást fogadók táborába.

Áldáskívánással kérem és kívánom, hogy karácsonyunk legyen igazi, boldog ünneplés! Azt az Üdvözítőt várjuk, akit Keresztelő János is várt, s fogadjuk olyan tisztára mosott lélekkel, mint az általa megkeresztelték! Erről tegyünk bizonyosságot és hirdessük a ránbízottaknak az újesztendőben is - egy új évezred nyitányán.

2000. Adventjében

Tóbiás Attila, ref. lelk. s.k. lelkészi elnök

[Vissza], [NyEMRLSz főoldal]

Felelős szerkesztő: Dr. Békássy N. Albert

Webmester: Tóbiás Attila